

LADISLAV SLEZÁK

PERNÍKOVÉ MĚSTEČKO

● — pointa

Perníkové městečko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Ladislav Slezák

Perníkové městečko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LADISLAV SLEZÁK

PERNÍKOVÉ MĚSTEČKO

● — pointa

*Věnováno Sušence a všemu,
co rozdrobila na tomto světě.*

ISBN tištěné verze 978-80-7650-984-9

ISBN e-knihy 978-80-7691-136-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-137-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-138-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Copyright © Ladislav Slezák, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ŠIŠKOVÁ VÁLKA

1. KAPITOLA

Sobotní odpoledne bylo v plném proudu. Slunce svítilo, vítr se lehce kroutil poblíž lesa, kde shodou okolností před několika lety vyrostlo pár domků. Ve třech těchto domech, opět shodou okolností těch, které mají nejblíže k lesu, bydlí dva kluci a jedna holka. Kamarádi na navždy a ještě mnohem déle, i když jim je zatím jenom deset let. Přesto už vědí, co obnáší pravé dobrodružství. Nejblíže k lesu bydlí Makérka. Velmi chytrá a akční holčina, která zdatně sekunduje dvěma uličníkům odvedle. Jedním z nich je Séba, hnědovlasý pomenší klučina, kterého je někdy skutečně plný dům. A třetím do party je Kryštof, který si na vlasech pravidelně dělá bodliny, proto mu nikdo neřekne jinak než Kartáč.

Sébův táta sedí spokojeně v křesítku před domem. Vychutnává si klid a ticho lesa. Alespoň do doby, než se před ním zastaví Makérka s Kartáčem.

„Může Séba ven?“ zeptali se jednohlasně.

Jen to dořekli, Séba proletěl dveřmi. Táta na něj vytřeštil oči. Zakroutil hlavou a máchl rukou. Jasný pokyn, že dobrodružství může začít. Sébova máma ještě vykoukla z okna a zavolala, ať se brzy vrátí domů. Ten se jen usmál a kývl hlavou. Nadneseně jako jeho táta.

Séba, Makérka a Kartáč vyrazili do lesa. Kdo chce zažít velké dobrodružství, musí právě tam. V lese poblíž Perníkového městečka totiž žije velké množství zvláštních

tvorů. Někteří jsou nebezpeční, s jinými se může člověk naopak skamarádit. Makěrku hned napadlo, že by bylo dobré, aby se parta chránila. Kluci jí to odkývali a nabrali si do náruče několik šišek. Každý z nich dokáže trefit cokoliv na vzdálenost deset metrů. Bydlí přece u lesa. Když jím opatrně procházeli, všimli si polorozpadlého tanku, který byl zčásti zaražený v zemi. V jiných lesích byste tank hledali těžko, ale tady byl. Nikdo dneska přesně neví, jak se tu ocitl.

„Nepřátelský tank!“ zařval Kartáč a začal ho kropit šiškami z náruče.

„Nepřítel nemá šanci!“ zvolal Séba a s Makérkou se okamžitě přidal k útoku.

Všichni tři skákali mezi stromy ladně jako drobní jeleni. Sem tam nějaký kotrmelec, úkryt za stromem a další útok. Šedivý tank ostřelovali s naprostou přesností. Protiútok však měl teprve přijít.

Z druhé strany lesa se blížili Panterři. Gang tří kluků, se kterými si není radno zahrávat – Zápal, Plevel a Doutnák. Celá parta bydlí v bytovkách na druhé straně Perníkového městečka. Chodí do stejné školy jako Séba, Makěrka a Kartáč, jenom o dva ročníky výš. Panterů se ve škole všichni trochu bojí, pravidelně chodí do supermarketu poblíž školy a kradou tam žvýkačky s tetovačkami. Vždy si je lepší po celých rukou, aby vypadali drsně. Potom chodí po městě a dělají ramena.

Plevel se zastavil a poukázal na ostřelování tanku. Hned si ale dal ukazováček před pusou, aby byli potichu. Panterři si v tichosti nasbírali celý kopec šišek s tím, že ostřelovače napadnou.

Najednou Kartáče trefila šiška přímo do obličeje, až sebou seknul na zem. Séba se ohlédl, a když si všiml, co se

děje, chytil Makérku za ruku a odvedl ji za tank. Kartáč se za nimi mezitím odplazil.

„Co se to děje?“ zeptal se Kartáč, ještě zmatený z rány, co ho povalila na zem.

„Panteři. Mají slušnou zásobu šišek a já už nemám ani jednu. Koukám, že na tom nejste o moc lépe. Jsme bezbranní,“ opověděl Séba. Všichni tři seděli otráveně za tankem a jen poslouchali, jak kolem nich s rámusem dopadají šišky.

„Krtkounův labyrint!“ zvolala Makérka. Společně se zahleděli na velkou kupu hlíny před nimi. Tu totiž musel vytvořit právě Krtkoun. Velký černý tvor, který nápadně připomíná krtka, je ovšem velký jako dospělý člověk. Navíc má místo rukou železné drápy, které používá ke hloubení nor. Pod lesem si už dlouhá léta buduje labyrint chodeb, kde se člověk lehce ztratí. Navíc labyrint není domovem jen Krtkouna, nýbrž i dalších nebezpečných tvorů.

Sébovi bylo hned jasné, co musí udělat. Za zvuků dopadajících šišek začal rukama hloubit díru v krtinci. Makérka s Kartáčem se přidali, a než se nadáli, už lezli do nory. Propadli se do dlouhé chodby. Byla jim zima a rány dopadajících šišek se vzdalovaly stejně jako ozvěna posmívajících se Panterů.

„Směj se jak opice,“ prohlásil Kartáč. „Co teď? Tady se můžeme taky lehce ztratit.“

„Já bych nikam daleko nechodila. Ani to není třeba. Když půjdeme tudy, dostaneme se za Pantery. Můžeme se tam vyhrabat ven a napadnout je ze zadu,“ prohlásila Makérka. Kluci nadšeně souhlasili. Zatímco se jim Panteři posmívali, pomalinku pod nimi prošli, a když byli dostatečně daleko, zapřeli ruce a začali si hrabat cestu ven.

„To jsme dobrý krtci,“ prohlásil Kartáč.

„Potichu, ať nás neuslyší,“ napomenul ho Séba.

Když byli konečně venku, rychle se schovali za ležící strom a začali sbírat šišky.

„Nebudou vědět, odkud to přiletí,“ pošeptal Séba. Zpoza stromu sledovali, jak Panteři neustále hází šišky na tank a náramně se u toho baví.

„Jdeme na ně!“ dal pokyn Séba. Vyskočili zpoza stromu a začali Pantery ostřelovat. Doutnáka zasáhli přímo mezi nohy takovou ranou, že se skácel k zemi. Plevel se však rychle zorientoval, dal pokyn celé partě a schovali se za val z šišek, který si předtím připravili. Okamžitě si nabrali střelivo a začali palbu opěťovat. Makérka opět zalezla za strom, stejně jako Kartáč a Séba.

„To tady takhle strávíme celou noc. Nikam se nepohneme. Oni se brání, my se bráníme a budeme se tu ostřelovat donekonečna,“ poznamenal Kartáč. V ten moment se ale ozval strašný řev. Vykoukli zpoza stromu a na místě, kde ještě před chvílí útočili Panteři, byla velká jáma.

Došli na hranu díry. Panteři v ní leželi zasypaní hlínou. Plevelovi koukala hlava, Doutnákoví ruka a Zápalovi čouhaly jen tenisky. Séba s partou se okamžitě rozesmáli.

„Jsou to strašní holomci,“ ozvalo se za nimi. Rychle a vystrašeně se otočili. Nad nimi stál Krtkoun. Byl dvakrát větší než oni a tvářil se velmi vážně. „Furt tady jenom hulákají a rozkopávají mi krtince,“ dodal. Séba, Kartáč i Makérka jenom kývli hlavou a s vytřeštěnýma očima sledovali Krtkouna, o kterém slyšeli hromadu příběhů, ale nikdy ho ještě neviděli. Krtkoun nadzvedl obočí.

„Jste v pohodě?“ zeptal se.

„Jo,“ špitl Séba.

„Tak fajn, a hlavně už mi příště do nory nelezte, je to dost velký labyrint, lehce se v něm ztratíte,“ prohlásil suše a pomocí svých velkých rukou, které vypadaly jako rypadla od bagru, si začal hrabat cestu pryč.

„Tak to bylo fakt hustý,“ zvolal nadšeně Kartáč.

„Chcete pomoci?“ zeptal se vítězoslavně Séba zavale-
ných Panterů.

„Hele, dej si vodpal, sajrajte,“ odsekl Plevel.

Séba pokrčil rameny a spolu s Kartáčem a Makérkou se se smíchem vydali z lesa pryč. Začalo se smrákat. Nejvyšší čas, aby vyrazili domů. Kdyby dostali zaracha za pozdní příchod, přišli by o další možná dobrodružství.

Celý dnešní zážitek potom Séba nezapomněl vyprávět mamince před spaním a z celého příběhu si nepřibarvil ani kousínek. Maminka mu ale stejně nevěřila.

STRAŠÁK NA POLI

2. KAPITOLA

Bylo po dešti. Pršelo asi tři dny v kuse. Vzduch příjemně voněl. Séba s Kartáčem vyrazili k blízkému poli. Makérka se k nim měla brzy přidat, hned jak se vrátí od babičky. Byli domluveni, že rodiče Makěrku vysadí u pole, kolem kterého se odjíždí z Perníkového městečka. To bylo po dešti pochopitelně rozbahněné.

„Kámo, jestli přijdu celý od bahna, tak to budu mít doma drsný,“ poznamenal Séba.

„Ty se taky všeho bojíš, Sebouši,“ opáčil Kartáč.

„Neříkej mi tak.“

„No jo, sorráč,“ omluvil se Kartáč a ukázal doprostřed. „Vidíš ho?“

„Myslíš toho strašáka? Vidím. Co s ním?“ ptal se Séba, když za sebou uslyšel povědomý hlas.

„Hoši, to jste docela odvážlivci. Pole je samé bahno, musela jsem mámě slíbit, že se vrátím čistá, jinak by mě nepustila,“ zaprotestovala Makérka.

„To nemají vaši doma pračku? Nic, půjdeme támhle ke strašákovi,“ rozhodně oznámil Kartáč.

„Hele, neblbni, než tam dolezeš, budeš vypadat jak hromádka hnoje.“

„Tak abyste věděli, ten strašák mluví a je to můj kámoš, a jestli s tím máte problém a bojíte se o svoje šatičky, tak si tady klidně vyšívejte dečky, vy bábovky,“ odhodlaně pronesl Kartáč a vydal se do středu pole. S každým našlápnutím to příjemně

čvachtalo a občas se zabořil víc, než by si jeho boty přály. Makérka se Sébou stáli na kraji pole a kroutili hlavami. Neustále přemýšleli, jestli mají jít domů, nebo zda se mají přidat k zabahněnému kamarádovi. To ještě netušili, co se za chvíli stane.

Kartáč byl zhruba v půli cesty ke strašákovi, když se země značně otrásla. Z bahna povstal strašlivý Bahňák. Obrovská třímetrová hora bláta. Po stranách mu trčely čtvery ruce a nahoře byly znatelně vidět červené oči a černá tlama. Kartáč zůstal stát a fascinovaně hleděl na obrovský kolos z bahna, stejně jako Makérka se Sébou.

„Co tady po mně dupeš?“ ptal se hlubokým hlasem Bahňák. „No, odpovíš, nebo ne?“

„Já jdu jenom ke strašákovi,“ řekl rozklepaný Kartáč. Bahňák se ohlédl a zamračil se. Po chvíli čekání se celou svou vahou navalil na Kartáče. Makérka a Séba okamžitě, bahno-nebahno, vběhli do pole, hned se však zastavili. Na poli už nebyl ani Bahňák, ani Kartáč. Jenom vítr pročechrával strašáka.

„Hm, co teď,“ pronesl Séba a škrábal se na hlavě.

„Strašák! Kartáč říkal, že se znají. Třeba nám pomůže,“ napadlo Makérku a hned vyrazila k slaměnému přízraku. Séba odhodlaně mířil za ní. Špinavé oblečení už ani jednoho nezajímalo.

Zastavili se až před strašákem. Vypadal dost znaveně. Byl zavěšený na dřevěném kůlu. Měl potrhaný béžový kabát a z něho mu čouhala sláma. Hlavu měl pokleslou k zemi a schovanou pod plstěným hnědým kloboukem. Makérka i Séba stáli před strašákem a moc nevěděli, co říct nebo udělat. Najednou se strašákova hlava zvedla. Vypadal děsivě, ale snažil se mile usmívat.

„Dvě děti. Jdou se mi vysmívat. Já slaměný mužiček. Sešíváný, sešitý. Ubohý a chudý. Proč vy tady u mě?“

„To ne, pane strašáku. My se vám nejdeme vysmívat. My jsme kamarádi Kartáče. Říkal nám, že se znáte,“ opatrně vysvětloval Séba.

„Kartáč. Hodný kluk, on povídá si se mnou. On můj přítel. Ubohého, chudého, slaměného mužička. Ale Kartáč teď pryč. On zmizet. Bahňák tu byl. Já cítím ho. Kartáč v nebezpečí,“ zmateně zablekotal strašák.

„Pane strašáku, pomohl byste nám? Musíme ho najít, zachránit ho,“ upřela Makérka oči na strašáka. Ten zvedl hrdě hlavu a seskočil z dřevěného kůlu.

„Kartáč přítel, já musím mu pomoci. Musíte se mnou, musíme k farmě, do stodoly. Tam se Bahňák občas schovává,“ prohlásil a slaměným prstem ukázal na druhou stranu pole, kde se rozpínala farma.

Ta je již delší čas opuštěná. Jediný, kdo široko daleko okupuje toto území, je strašák. A za mokrých dní i živoucí kolos bahna.

„Bažinatec se schovává ve stodole, jen když prší, tak on na poli, on potřebuje bláto, ale na slunci ztrácí sílu, proto se schovává. Stodola je plná sena. Já se narodit ve stodole. Kdysi dávno. Jsem sešitý, ubohý, slaměný mužíček.“

„To by mohla být naše zbraň,“ prohlásil Séba.

„Jak to myslíš, chlapče?“ ptal se strašák.

„Můžeme použít slámu. Pokud Bahňáka prošpikujeme, mohlo by ho to dost zpomalit,“ odpověděl Séba. Strašák se zamyslel a usmál se.

„Ty být chytrý chlapec.“ Společně došli ke stodole. Nad nimi se objevil černý mrak, začalo nepatrně mrholit. Farma vypadala strašidelně. Bylo slyšet kapání vody a vrzání okapu, kterým kymácel neposedný vítr.

„Počítám, že dešť nám úplně nepomůže,“ sklesle poznamenala Makérka. Strašák kývl hlavou a ukázal na vra-